

BREZINSKÁ
TATIANA

NÁVRAT DO FRANCÚZSKA

Voľné
pokračovanie
bestsellerov
Pod provensalským
neбом a Cestou
do Paríža

Erivovky

Evitovky

T
Batiana
rezinská

ISBN 978-80-8254-109-3

Návrat do Francúzska

Epitovky

TATIANA BREZINSKÁ

P

rológ

Hoci teplé babie leto ešte stále oživovalo spomienky na uplynulé leto, predsa len to už boli len spomienky.

Príjemné, ale spomienky.

Možno sa budem opakovať, ale toto bolo leto par excellence. Malo všetky plusy, ktoré malo mať. Bola v ňom romantika, dobrodružstvo, smiech, vášeň, dobré jedlo, hviezdna nočná obloha a bezoblačné denné nebo. Najmä v ňom bola nádej.

Ešte stále, keď som privrela oči, som mala pocit, že počujem šumenie mora a cítim jeho vôňu. Táto kombinácia bola pre mňa to najlepšie, čo som mohla vnímať zmyslami.

Takže, čo sa vlastne udialo?

Všetko.

Odišla som s bratom Norom a jeho manželkou Grétou do francúzskeho prímorského mesta Nice. Liečiť sa zo zrušenej svadby a snúbencovej nevery. Pri prechádzke mestom som natrafila na Michala. Slováka, ktorý bol v Nice na rozlúčke so slobodou svojho brata – jednovaječného dvojčata. Ktorý si išiel vziať za manželku jeho bývalú partnerku, s ktorou kedysi čakal dieťa. To sa však vyvíjalo s toľkými defektmi, že zomrelo ešte pred narodením. A to ich ako pár rozdelilo.

Dve takéto zlomené duše na seba natrafili pod provensalským nebom. A hoci sme si boli úplne cudzí, neviditeľná sila nás ťahala k sebe. Aj preto sme sa rozhodli spoznať tak, že sme si prenajali auto a niekoľko dní obdivovali krásy južného Francúzska.

Po niekoľkých dňoch sa toto dobrodružstvo malo skončiť a Michal sa mal vrátiť na Slovensko, kým ja s bratom a so švagrinou sme mali dokončiť ešte niekoľkodňový pobyt v Nice.

Ale Michal neodletel. Vrátil sa z letiska a navrhol ďalšiu dobrodružnú jazdu naprieč Francúzskom. Z juhu až do Paríža. Noro a Gréta sa k nám pridali, a tak z toho vznikol trip plný poznania seba, ale aj krás krajiny.

Teraz, na konci septembra, len desať týždňov od zoznámenia, sme žili v realite našich všedných životov.

1.

Slnéčné lúče ma poštekli po tvári. Prenikali cez veľké čisté okno a dopadali presne na posteľ uprostred malej útulnej izby. Nechcelo sa mi otvoriť oči. A vlastne to ešte ani nebolo treba. Bol víkend, pred pár hodinami som odovzdala veľkú koláčovú zákazku na rodinnú oslavu. Jednu veľkú krabicu som nachystala aj pre nás a ešte v noci ju spokoj-

ne naložila do auta, ktorým sme sa presunuli do Banskej Štiavnice.

Ešte som tu nebola.

Teda, v meste áno. A to niekoľkokrát. Ako jedno z mála slovenských miest malo ten správny šmrnc dôb minulých. A ja som si prechádzky po hlavnej ulici, ale aj bočných uličkách dokázala vždy vychutnať plnými dúškami.

Ale nebola som tu, v tejto garsónke zariadenej v dokonalom technickom štýle. Dominovali tu kov a drevo. Ale s doplnkami tak súznili, že som si v tomto priestore inú kombináciu ani nedokázala predstaviť. Chlapecký štýl, ale taký precízny a premyslený do posledného detailu, že ho mohli nafotiť rovno do katalógu.

Obliečky na paplónoch príjemne chladili, šušťali a neskutočne voňali. Nemali žiadnu konkrétnu vôňu. Nepripomínali kvety, oceán ani drevo. Voňali neutrálne, a predsa sviežo. Bol to obyčajný ľan. No nie tvrdý a nepoddajný.

Aj preto sa mi nechcelo vyjsť z postele, hoci ranné slnečné lúče ponúkali teplé objatie. A taká voňavá čerstvá káva s dokonalým karamelovým veterníkom mojej výroby boli celkom slušným lákadlom. Úplne som si vedela predstaviť, ako sa doň zahryznem a jeho extra sladká chuť sa mi rozplyní na jazyku. Sklamanie nemohlo prísť, poznala som svoju prácu a aj materiál, ktorý som do toho dávala.

Ale zároveň som chcela silno zavrieť oči a vrátiť sa spomienkami do Francúzska. Znova byť v Nice,

Aix-en-Provence, Marseille, na zámkoch v Blois, Amboise či v kaviarni na Montmartri. Znova mi v ušiach zazneli šansóny od Charlesa Aznavoura a Joea Dassina. Tá jeho Champs-Élysées. Človek má okamžite chuť prechádzať sa po jeho chodníkoch, nazerať do výkladov luxusných značiek a netrápiť sa, že sú nad naše možnosti.

Ale to, čo si človek donesie v srdci, tie dojmy, to sa nedá vyvážiť žiadnym bankovým účtom.

Stále som bažila po dobrodružstve a po nových miestach. Kdekoľvek v Európe.

Hoci úplne najviac by som sa chcela vrátiť do Francúzska. Lákalo ma Alsasko, Lotrinsko a Burgundsko. Ale ani Normandiu a Bretónsko som nezavrhovala.

Ale tak rada by som si obula aj dreváky z Holandska a ochutnala čerstvý syr s koloritom starého mlyna za chrbtom. Alebo sa ponorila do vône belgickej čokolády v niektorej z uličiek starého Bruselu.

Snívala som o Taliansku a jeho starovekej histórii, kuchyni a pamiatkach.

Och, také sny som mala, až som sa ich začala báť. Veď to sa za jeden ľudský život ani nedá stihnúť. Jednu krajinu by sme nemali šancu spoznať, nie niekoľko.

Navyše, nedalo sa len cestovať a nič nerobiť.

Silnejšie som zavrela oči. Až ma zaboľeli viečka a očné bulvy. Súrne som potrebovala čarovný hopšup prášok Harryho Pottera, vďaka ktorému by som sa presunula v priebehu sekundy tam, kam by som chcela.

A akútne som potrebovala kávu. Moja pravidelná
ranná dávka dovolenej návykovej látky.
Jej vôňa ma poštekľila pod nosom.

Táto realita sa mi už pozdávala. Hoci na Slovensku,
ale zas v malebnej Banskej Štiavnici.

2.

„**D**o postele alebo na balkón?“

Michal si sadol na okraj mojej strany postele. Mal na sebe dlhé biele plátenné nohavice a na obdiv vystavil stále opálenú nahú hrud'. Vlasy mal stiahnuté do drdola. Na hocikom inom by som sa na tento výstrelok pozerala s nevôľou. Na ňom som to považovala za neuveriteľne sexi súčasť. Usmial sa

na mňa a okamžite sa mu na lícach objavili jamky. Bolo to brutálne sexi.

„Hm?“ výrazne skrátil svoju otázku, no výraz jeho tváre hovoril, že trvá na odpovedi.

„Balkón,“ povedala som napokon.

„OK,“ prikývol. Vtisol mi bozk na čelo a svižne sa vyhupol na rovné nohy. Vrátil sa do kuchyne, aby sa s táckou, naloženou kávou, koláčmi, chlebom, maslom a šunkou, premiestnil na balkón.

Zapriadla som ako mačka. Poriadne som sa ponatáhovala. Moje tiež opálené telo vykuklo spod bielech perín a dokonale zažiarilo do priestorov izby.

Ešte stále som cítila fyzickú únavu. Od príchodu z dovolenky som bola ponorená do pečenia. Sezóna svadiieb a osláv bola v plnom prúde a objednávok sme mali toľko, že som niekoľko ďalších musela zrušiť.

Pocitujem vďaka za to, že môžem robiť, čo ma baví. Že ma to nielenže dobre živí, ale uživí to ďalších dvoch ľudí. Chrbtu je to však jedno. Boľela ma každá kosť a štvorcový centimeter mäsa na tele. Polovicu cesty do Štiavnice som prespala a zobudila som sa, až keď Michal vypol motor auta na parkovisku.

Na druhej strane som bola aj vďačná, zle som znášala zákruty na cestách a bolo mi jedno, v ktorej časti dňa som sa nimi predierala do cieľa.

Z posledných síl som vyšla po schodoch do bytu, dala si sprchu a okamžite som padla do postele. Ešte som zachytila tlmený Michalov smiech a jeho

kroky po byte, keď sa snažil aspoň čiastočne uložiť nákup a naše veci na svoje miesto.

Posadila som sa na posteli a prehupla nohy cez jej okraj. Ešte chvíľu som pozerala len tak bezcieľne pred seba. Aróma čerstvej kávy ma tak vábila, že som jej už ďalej nedokázala čeliť.

„Pane Bože, to je desať hodín?“ Pohľad na ciferník veľkých hodín zavesených na stene ma už prebral nadobro.

„Desať hodín a osem minút. Presne,“ opravil ma.

Michal sedel v kresle pohodlnej záhradnej stoličky, respektíve kresla na dosť dispozične veľkom balkóne. Výhľad na okolité kopce a prírodu s horizontom vzdialených vrcholkov striech historických budov mi vyrazil dych.

Michalov minibyť sa nachádzal ďalej od centra. Vo finančne prístupnejšej lokalite. Ale dosť blízko na peši presun v prípade prechádzok.

Dokonalé.

Blízko, a predsa ďaleko.

Ešte raz som sa poriadne natiahla a vyslala pozdrav slnku, ktorý však nemal s jogou nič spoločné.

Konečne som sa usadila do druhého voľného kresla. Zložila som nohy pod seba a natiahla som sa po šálku s kávou. Už som v nej mala ovsené mlieko. Cukor som si už roky do kávy nedávala. Michal bol pozorný a vedel to.

Káva bola správne napenená a bolo v nej to správne množstvo mlieka. Všetko správne. Všímavý chlap je viac ako bohatý chlap. Michal spíňal oba atribúty.

„Ako sa dokážeš takto poskladať? Veď toto je hotový hlavolam.“

Pootočil hlavu do boku smerom k ramenu. Ako taký vták. To isté zopakoval na druhú stranu. Evidentne analyzoval jav pred sebou.

„Skaderuka-skadenoha, čo?“ rozosmiala som sa. Odpila som si z kávy a slastne som zavzdychala.

„Toto som chcel počuť včera v noci,“ podpichol ma, pričom si pokojne vložil do úst chlieb so šunkou. „Namiesto toho som počul všelijaké iné zvuky,“ uškrnul sa.

Hodila som po ňom vankúš, ktorý bol položený na lavici z opačnej strany stola. Chytil ho rýchlejšie, ako ho vôbec trafil. Zasunul si ho za chrbát a pokračoval v raňajkovaní.

„Chrápala si. Rozkošne. Ako také mačiatko.“ Nevinnosť mu sršala z tváre. Nechcela som sa pýtať na detaily. Po pár týždňoch vzťahu som ešte nebola pripravená prelomiť niektoré tabu témy.

„Bola som unavená.“

„To nespochybňujem... Chlebík alebo koláč?“ znova zmenil tému.

„Koláč. Vyzerá lákavo. Určite tak bude aj chutiť.“

Michal sa nenápadne usmial. „Vraj je od najlepšej cukrárky v okrese.“

„V kraji,“ opravila som ho so zdvihnutým ukazovákcom.

Michal mi podal veterník na tanieriku. Natiahla som sa za ním, ale najskôr som položila na stolík

šálku s kávou. Zahryzla som sa doň a znova som labužnícky zastonala.

„Asi môžem ísť handry fajčiť,“ rozosmial sa už na plné hrdlo. „Už ma nepotrebuješ.“

„Neboj, toto ti fakt nesiaha ani po členky.“

Bez ďalších slov sme obaja dojedli svoje raňajky. Ovzdušie bolo stále nasiaknuté teplými slnečnými lúčmi predchádzajúcich dní. Nie v diaľke, ale priamo pod balkónom sa z nižšieho stromu ozval spev vtáčikov. Ešte keby sa k tomu pripojil žblnkot potôčika, bolo by to dokonalé. Potôčik tu však nebol a ja som si musela vystačiť s vlastnou fantáziou.

„Kedy sa o tom porozprávame?“

Michalova otázka bez úvodu do tematiky ma nijako nezaskočila. Presne som vedela, o čom to je. Ale nechcelo sa mi teraz nič riešiť. Vedela som, že to pred sebou len kotúľam ako kameň.

„Večer. Ok?“ navrhla som, hoci som s tým nebola nijako vnútorne stotožnená.

3.

Pod sprchou som si umyla nielen telo, ale aj vlasy. Bola to rýchlovka. Telo potrebovalo len vzpruhu a zbaviť sa potu, umývanie krátkych vlasov bol zas krátky proces. Zabalila som sa do veľkoryso veľkej osušky a predstúpila zas pred veľkoryso veľké kúpeľňové zrkadlo. Všetko som tu mala položené vedľa umývadla.

Michal opäť dokonale predvídal a všetko usporiadal tak, aby som mala všetko hneď po ruke. Najskôr som si umyla zuby a hneď potom som si na tvár naniesla svoj obľúbený denný krém.

Mokrú vlasy som si začesala hrebeňom a kým som si robila mejkap, nechala som ich voľne schnúť.

Moje myšlienky sa však v tej chvíli vrátili k incidentu spred niekoľkých dní. Teda najskôr týždňov, ešte do Francúzska.

Môj expartner a exsnúbenec v jednej osobe dovoľkoval na tom istom mieste a v tom istom období, kde ja. V Paríži. Toto keby sme chceli naplánovať, tak sa nám to nepodarí. Tá náhoda, keď sme na seba natrafili na tej istej výletnej lodi na Seine, bola absurdná.

A zasiahlo ma to viac, ako som si myslela. Nielen preto, že som videla jeho. Ale aj preto, že jeho nová partnerka čakala dieťa. To bola rana pre moje získané sebavedomie po boku Michala, s ktorou som si v danej chvíli nevedela rady.

Ani Michalov slovný úlet, že sme manželia, to nezachránil. Teda, navonok áno. Bola to príjemná lož, najmä keď trafila presne tam, kam bola namierená. Nevracali sme sa, našťastie, tým istým lietadlom. Bolo to však len oddialenie nevyhnutného.

Podvedome som tušila, že naše stretnutie ešte bude pokračovať. A nemýlila som sa.

Pritom to bolo také jednoduché. Rozišli sme sa. Mali sme nových partnerov. Naše životy sa už uberali iným smerom.

Preto mi nebolo po vôli, keď som ho zrazu mala za chrbtom v mojej cukrárni. Našťastie okrem nás dvoch tam nikto nebol.

„Takže si sa vydala?“ Žiaden pozdrav ani úvod do témy. Bolo to jasné in medias res. Vonku už bola tma, za oknami horúco. V mojej dielničke však mierne hučala klíma a držala hotové zákusky a torty v ideálnom stave. Zdobila som posledné tartaletky a postupne ich ukladala do krabice. Skoro ráno si po ne mali prísť zákazníci. Bola som skrčená nad pracovným pultom, chrbtom otočená k dverám.

Okamžite som sa zaprisahala, že aj keď sídlim uprostred rušného centra mesta, pokiaľ tu budem sama, už sa budem zamykať.

Jeho hlas som spoznala hneď. A napodiv to so mnou nič neurobilo. Kým ešte v Paríži som pocítila nepríjemnú hrču najskôr v žalúdku a neskôr aj v krku, teraz som necítila ani náznak nejakého nepokoja. Nemala som žiadny pocit, a to prekvapilo aj mňa.

„Nie,“ odpovedala som stručne, pričom som sa ani len neunúvala zdvihnúť zrak od práce.

Takúto odpoveď zjavne nečakal. Chvíľku bol ticho. Potom som, napriek zvuku klímy, počula jeho hlboký nádych.

„Nie?“

„Nie,“ zdupľovala som spokojne.

„Nie?“

„Máš niečo s ušami?“

Viditeľne znervóznel, aj keď na to nemal žiadny dôvod. Ale ja som na neho nemala náladu. Bol minulosť. Uzavretá, a našťastie už nepodstatná.

Dokončila som poslednú tartaletku a opatrne ju vložila do krabice. Spočinula som pohľadom na krabiciach a spokojne som sa usmiala na vlastný výtvor. Ešte ich všetky vrátane torty odložiť na noc do chladničky a budem môcť odísť. Otvorila som si teda chladničku a začala do nej ukladať krabice.

„Prečo si mi klamala?“

„Je to pre teba nejako podstatné? Veď budeš otcom. Teš sa z tohto čarovného okamihu a mňa nechaj žiť môj čarovný okamih.“

Zavrela som chladničku a prvýkrát som sa k nemu otočila tvárou.

Nič.

Skoro som si radostne zatlieskala. Bol to môj tradičný prejav radosti, ktorý mal Michal na mne rád, no môj ex to neznášal.

Ovládla som sa a zdržala sa tohto pre neho provokatívneho gesta.

Necítila som nič.

„Mám ti ukázať doklady? Alebo čo vlastne odo mňa teraz chceš? Nás dvoch už nič nespája. Žiadne majetky, deti, rodina. Nič. Finito.“

Môj bývalý snúbenec, človek, s ktorým som prežila päť rokov spoločného života, na mňa civel. Ako na niekoho, kto vstal z mŕtvych. Nečakal toľkú asertivitu.

„Ako to myslíš?“

„Ty si blbý alebo čo?“ Teraz som už naozaj vybuchla. To bol taký nechápavý vždy a ja som to len nevidela? Začala som pochybovať o vlastnej inteligencii.

„Ty si ma podviedol. Niekoľkokrát. Zrušili sme svadbu a naše cesty sa navždy rozišli. Ty máš novú partnerku a budeš otcom. Ja mám nového partnera a budem s ním žiť. S papierom či bez. Je mi to jedno. Zhrnula som to dostatočne na to, aby si už chápal súvislosti. Alebo ti to mám nakresliť?“

Výraz jeho tváre mi našepkával, že tá kresba by nebola až taký zlý nápad. Musela som zažmurkať očami, aby som sa prebrala z absurdnosti situácie. Napokon som len mávla rukou a dala si dole zásteru.

„Stáhuješ sa do Paríža?“ To bola prvá ako-tak logická otázka. Najmä v súvislosti s tým, že presne o tom sme sa počas plavby po Seine bavili.

„Do Paríža nie. Ale do nejakej časti Francúzska možno raz áno. Alebo si tam zriadime minimálne nejaké dovolenkové sídlo. A vlastne neviem, prečo ti to hovorím.“

Zásteru som zavesila na vešiak. Vzala som si kabelku, prehodila ju cez plece a v dielničke som zhasla svetlo. Vystrčila som ho z dverí do bočnej uličky a zamkla som za nami.

4.

Vykročili sme spolu do rušnej ulice.

Vtom ma chytil za ruku a jemne postrčil k lavičke.

Bolo to také rýchle, že som nestihla ani vzdorovať.

Sadla som si a cnostne položila kabelku do lona.

Sadol si vedľa mňa.

„Lina, chcem sa ti ospravedlniť.“

Bola som v šoku a dúfala som, že to nevidieť v mojej tvári. Mohla som čakať čokoľvek na svete, ale toto to nebolo. Ospravedlňovanie mu nikdy nešlo, a preto to počas nášho vzťahu ani nerobil.

„Ešte raz. Asi som zle počula.“

„Prišiel som sa ti ospravedlniť. Ale ako som ťa zbadal, zostal som úplne zaseknutý.“

„Všimla som si.“

O tom nebolo pochyb. Bola som toho očitým svedkom.

Okolo nás prešlo niekoľko skupín ľudí a asi dva štekajúce psy. Na túto nočnú hodinu bol v meste celkom čulý ruch. Spočinula som pohľadom na výklade vlastnej cukrárne.

A predstavila som si ju v kolorite francúzskeho vidieka. Francúzsky nápis na starej budove. Zvuk zaveseného zvončeka pri otváraní dverí. Stoličky s pidistolíkmi otočené smerom do ulice. Šansóny z reproduktorov a bohaté oleandre v črepníkoch.

Alebo niečo slovenské. Inovatívne. Niečo, čo by pre našincov bolo nepoznané. Kus Slovenska vo Francúzsku. Úplne som sa ponorila do týchto myšlienok, až som zabudla na bývalého sediaceho vedľa mňa.

„Je mi ľúto, že som ťa tak zranil a neskutočne ponížil. Bolo to odo mňa chrapúnske.“

„Súhlasím. Do bodky.“ Povedala som to rýchlo, obávajúc sa, že by svoje slová chcel zobrat späť.

„Myslel som si, že som frajer. A bol som len blbec.“

„Opäť súhlasím.“

„Prišiel som o skvelú ženu.“

„Výstižné,“ zvolala som a tentoraz som skutočne zatlieskala. Prevrátil oči. Videla som to aj periférne a potešilo ma to.

„Ale,“ vložila som sa do toho, „získal si novú ženu a dieťa.“

„Áno.“

Prvýkrát po veľmi dlhom čase som ho videla usmiať sa.

Nie, nebol to len úsmev na tvári. Bol to úsmev srdca. On bol naozaj šťastný. Snažila som sa zaloviť v pamäti, ale nešlo mi to. Mnohokrát počas nášho vzťahu som ho videla usmievať sa. Ale prisahám, že toto bolo prvýkrát, keď mal jeho úsmev hĺbku. Keď vyjadroval skutočný cit.

Prečo sme však k osobnému šťastiu museli prejsť takou trnistou cestou, bolo pre mňa záhadou.

„Možno, aby sme si teraz viac vážili, čo máme,“ vyslovila som nahlas. Po dlhom čase sme si my dvaja rozumeli aj bez slov. Akoby mi práve v tej chvíli prečítal myšlienky a presne vedel, čo som tým chcela povedať.

Bol koniec leta. Rodičia si s deťmi užívali posledné bezstarostné dni. Žiadne ranné vstávanie, žiadne domáce úlohy. Dopriali im zmrzlinu, aj keď sa čas už blížil k polnoci. Aj uprostred malého slovenského mesta vládla v tejto chvíli dovolenková atmosféra. Z reproduktorov hrala hudba. Sprevádzal ju smiech a dobrá nálada.

„Bol celý náš vzťah len ilúzia?“

Táto otázka ma trápila od nášho rozchodu. Pravdepodobne som aj ja mala svoj podiel viny. Na rozpad vzťahu vždy treba dvoch. A ja som nikdy nepátrala po tom, či jeho nevery boli preto, že nedokázal udržať svoj nástroj v nohaviciach, alebo som mu ja nedokázala dať niečo, čo potreboval.

„Väčšina rokov nášho vzťahu bola v poriadku. Aj keď sme boli takí rozdielni. Ty si ako víchor. Ja som chcel pri mori prespať dovolenku a ty ju prekráčať krížom-krážom,“ zasmial sa. Ja som zatiaľ fascinovane sledovala odraz svetla z pouličnej lampy na jeho holej hlave. Ten kontrast s Michalovou hrivou bol enormný.

„Chcem tým povedať,“ pokračoval bez toho, aby si všimol môj objekt záujmu, „že sme zažili mnoho skvelých chvíľ. Ale mám pocit, že čím bližšie sme boli k svadbe, tým viac som si uvedomoval, že do toho nechcem ísť. S tebou...“ na okamih stíchol a potom dodal: „Prepáč.“

Mykla som plecami. Pred pár týždňami by ma to neskutočne ranilo. Dnes som to brala ako fakt. Proste som k nemu nepasovala a nevedela som o tom.

„Neviem, ako to mám vysvetliť...“

„Nemusíš,“ skočila som mu do reči.

„Ale chcem,“ trval na svojom a nervózne začal žmoliť v ruke kus papierika, ktorý vylovil z vrečka. Chvíľku mi trvalo, kým som pochopila, že to má poznámky. Toto bola pre mňa nová skúsenosť. Takéhoto som ho nepoznala. Ale možno potreboval

fungovať v novom vzťahu s čistým štítom a ja som nechcela byť tá, kto ho v tom bude brzdiť.

No cítila som sa ako kňaz, ktorý má pred sebou hriešnika na spovedi.

„Keď som zistil, že ťa neľúbim... Vlastne, nie dostatočne na manželstvo, mal som ti to povedať. Vlastnú zbabelosť som riešil neverou a tajne dúfal, že ma nachytáš, a tým sa náš vzťah skončí.“

Pokývala som hlavou. V tej chvíli mi ňou preletelo množstvo myšlienok a ani jednu som nedokázala správne uchopiť.

„Tak toto je asi najkomplikovanejší a najsofistikovanejší spôsob, ako ukončiť vzťah. Som v nemom úžase. A dlho si sa pokúšal o odhalenie?“ Musela som si tentoraz rypnúť. Samotná situácia si to pýtala.

„Len pár týždňov pred svadbou. Len ľutujem, že si na to všetko prišla len niekoľko dní pred ňou. Že som to nechal zájsť tak ďaleko.“

„Ale zas, na druhej strane,“ nedalo mi, „si si tú zbabelosť celkom užíval, nie?“

„Ale áno,“ zvolal úprimne.

To jeho chvíľkové nadšenie ma na krátky okamih poriadne uzemnilo.

„Si chmuľo.“

Mala som na jazyku aj štipľavejšie pomenovania, ale zastavil ma známy fakt, že plakať nad rozliatym mliekom je zbytočné.

„Chcem byť dobrým partnerom a otcom. Chcem byť svojej dcére dobrým vzorom.“

„Budeš mať dcéru?“ Nadšenie som nepredstierala. Skutočne zo mňa úprimne vyhrklo.

Hrdo prikývol.

Môj bývalý bol už tiež niekde inde. Posunul sa niekam, kde by to so mnou zjavne nedokázal.

Napokon, mám sa ja na čo sťažovať? Vďaka rozchodu som aj ja našla lásku. Takú, o ktorej som presvedčená, že je tá osudová.

„Môžeme si ísť niekam sadnúť?“ navrhol.

„Veď sedíme,“ upozornila som ho a rukou pritom ukázala na lavičku.

Rezignovane spustil plecيا: „Nemám pätnásť, aby som sedel na lavičke. Chcem si sadnúť do nejakého podniku.“

„A nie je jedno, kde sa rozprávame? Okrem toho, to sme mohli zostať sedieť u mňa v cukrárni.“

Po chvíľke váhania si opäť sadol vedľa mňa na lavičku. Opäť okolo nás prešla skupinka ľudí. Všetci boli spokojní a na perách im pohrával úsmev. Znova sa u mňa potvrdilo moje presvedčenie, že počasie vplýva na ľudí a tí menej trpia úzkosťami a depresiami. Už nikto ma nemohol presvedčiť o opaku. Ľudia v oblastiach, kde je krásna príroda a príjemné podnebie, boli určite šťastnejší a spokojnejší.

Cítila som, že vďaka príjemnej klíme som aj ja bola vrúcnejšia k môjmu bývalému snúbencovi. Inokedy by som mu už niečo odvrkla. Teraz som trpezlivo čakala, či znova prehovorí. Či má chuť ešte niečo dodať. Hoci z môjho pohľadu bolo už všetko vyjasnené.

Bolo veľa hodín. Do polnoci zostávalo už len pár desiatok minút. Túžila som po sprche, posteli a kvalitnom spánku. Michal so mnou nebol. Kým on trávil túto noc vo svojom byte, ja som ešte stále bivakovala u mojich rodičov. Túto vec sme po návrate z Francúzska ešte neriešili. Pracovali sme na svojich biznisoch a ako to čas dovoľoval, tak sme sa stretávali.

Realita všedných dní sa naplno prejavila.

„Dokážeš mi odpustiť?“ spýtal sa.

Moje kedysi ranené srdce s tým už nemalo problém.

„Áno, samozrejme.“

Chytil mi ruku a vďačne stisol prsty.

Vstala som. Aj on sa postavil. Pozreli sme sa vzájomne do očí a následne sme sa objali.

Odľahlo mi. V takýto záver jednej mojej životnej etapy som ani nedúfala. Ono na tom odpúšťaní asi naozaj niečo bude. Rozlúčili sme sa už len pohľadom.

Finito.

Toto je naozaj definitívne uzavreté.

